

О. О. Стахєєва-Боговик,
здобувач кафедри міжнародного приватного права
Інституту міжнародних відносин
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка

УДК 341.96.347.736/738

**АНАЛІЗ СПІРНИХ ПОЛОЖЕНЬ ЗАКОНУ УКРАЇНИ
«ПРО ВІДНОВЛЕННЯ ПЛАТОСПРОМОЖНОСТІ БОРЖНИКА
АБО ВИЗНАННЯ ЙОГО БАНКРУТОМ»
У НОВІЙ РЕДАКЦІЇ (ЩОДО ПРОЦЕДУР БАНКРУТСТВА,
ПОВ'ЯЗАНИХ З ІНОЗЕМНОЮ ПРОЦЕДУРОЮ БАНКРУТСТВА)
З ОГЛЯДУ НА ТИПОВИЙ ЗАКОН ЮНСІТРАЛ
«ПРО ТРАНСКОРДОННУ НЕСПРОМОЖНІСТЬ»**

У цій статті аналізуються найбільш спірні положення прийнятого у новій редакції Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» та проводиться порівняння із Типовим Законом ЮНСІТРАЛ «Про транскордонну неспроможність» з подальшими пропозиціями автора щодо вдосконалення законодавства України у частині регулювання транскордонної неспроможності.

Ключові слова: *провадження у справі про неспроможність/банкрутство, іноземна процедура банкрутства, основне і неосновне (похідне) іноземне провадження, «центр основних інтересів боржника», місце основної підприємницької діяльності, Типовий закон ЮНСІТРАЛ про транскордонну неспроможність.*

Законодавство України про банкрутство почало розвиватися з 1992 р., але тільки у 2013 р. воно було значно доповнено новими положеннями, які спрямовані на регулювання не просто питань банкрутства, а вже питань транскордонного банкрутства. Актуальність теми цього дослідження полягає у аналізі новоприйнятих положень, які спрямовані на врегулювання справ про банкрутство з іноземним елементом, які раніше ще не були предметом ґрунтовного аналізу. Питанню транскордонного банкрутства (далі –

«транскордонна неспроможність»¹) та міжнародному приватному праву досить багато часу приділив професор О. М. Бірюков, певних аспектів транскордонного банкрутства торкалися і Б. М. Поляков, В. В. Джуно, І. І. Новосельцев. Теоретичною основою цього дослідження стали наукові праці вітчизняних і російських учених, які досліджували теоретичні та практичні аспекти банкрутства, а саме: Р. Г. Афанасьєва, О. М. Бірюков, Є. О. Васильєва, О. В. Мохової, Б. М. Полякова, О. С. Удовиченка та ін.

¹ У науковій літературі для позначення явища у сфері розв'язання проблем заборгованості з іноземним елементом використовуються різні терміни: «транскордонні банкрутства», «міжнародна неспроможність» тощо. Для цілей цього дослідження буде використовуватись термін «транскордонна неспроможність».

Основою для багатьох висновків, зроблених у результаті проведеного дослідження, стали наукові праці іноземних дослідників з питань транскордонної неспроможності, зокрема А. М. Бергера, Л. Вестбрука, Ф. Вудланда, П. Омара, М. Сігала, Р. Сільвермана, Д. Сміта, Ф. Тунг, Я. Флетчера та ін.

Метою дослідження є проведення системного і ґрунтового правового аналізу положень щодо справ про транскордонну неспроможність у національному законодавстві, для того щоб науково обґрунтувати необхідність внесення змін до законодавства України у сфері банкрутства з іноземним елементом. Об'єктом дослідження є правові відносини, що виникають у разі порушення провадження у справі про банкрутство (неспроможність), ускладнені іноземним елементом. Предметом дослідження є матеріально-правові норми у сфері регулювання відносин неспроможності з іноземним елементом; доктрина міжнародного приватного права; а також нормативно-правові акти України та іноземних країн у сфері регулювання транскордонної неспроможності. Наукова новизна дослідження полягає у тому, що вперше у вітчизняній науці було проведено детальний аналіз Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», який був прийнятий у новій редакції від 22 грудня 2011 р. № 4212-VI [1] (далі – Закон) щодо правових відносин з іноземним елементом, що виникають у випадку транскордонної неспроможності.

Закон, який був прийнятий у новій редакції згідно із Законом України «Про внесення змін до Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» [2], набрав чинності 19 січня 2013 р.

З огляду на значні та довгоочікувані нововведення, запропоновані Законом, а саме, серед іншого, розділ IX, який стосується процедур банкрутства, пов'язаних з іноземною процедурою банкрутства (далі – Розділ IX),

вважаємо за доцільне проаналізувати ці положення та дати їм свою оцінку у розрізі порівняльного аналізу з положеннями Типового закону ЮНСІТРАЛ «Про транскордонну неспроможність» [3] (далі – Типовий закон).

Пропонуємо зробити послідовний аналіз найбільш спірних статей Розділу IX так, як вони викладені у Законі:

Назву Розділу IX «Процедури банкрутства, пов'язані з іноземною процедурою банкрутства» вважаємо не досить правильним формулюванням. На думку автора цього дослідження, доцільніше було б назвати «Провадження у справі про неспроможність, пов'язане із іноземним провадженням у справі про неспроможність» (далі – «провадження у неспроможності»¹). Така позиція обґрунтовується тим, що «процедура» – є лише елементом провадження у справі про неспроможність і застосовується лише як наслідок порушення провадження у неспроможності. Більше того, вважаємо не досить коректним вживати «визнання іноземної процедури банкрутства» [1; ч. 5 ст. 119], коли йдеться не про визнання конкретної процедури, передбаченої законом іноземної держави, а про загальне визнання чи невизнання порушеного в іноземній державі провадження у неспроможності, незалежно від того, яка процедура буде застосовуватись до боржника відповідно до законодавства іноземної держави. Такої позиції, здається, дотримувалися і розробники Типового закону, застосувавши термін «іноземне провадження» [3; ст. 2(а)].

Надання визначення терміну «іноземна процедура банкрутства» як провадження у справі про банкрутство, яке здійснюється в іноземній державі згідно із її законодавством [1; ч.1 ст. 119], вважаємо, не є досить повним з огляду на положення Типового закону, який оперує терміном «іноземне провадження». Останнє передбачає колективне судове або адміністративне провадження (включаючи тимчасове провадження), – яке здій-

¹ Для цілей цього дослідження автором використовується конструкція «провадження у справі про неспроможність» (як у англійській літературі) замість «провадження у справі про банкрутство», як у чинному законодавстві України. Автор схиляється до введення саме такої конструкції через її більш точну характеристику справ та охоплення більшого кола питань (не обмежуючись банкрутством).

снюється в іноземній державі відповідно до її законодавства про неспроможність, і в межах якого активи і ділові операції боржника підлягають контролю чи нагляду з боку іноземного суду з метою реорганізації чи ліквідації [3; ст. 2(a)]. Вважаємо за необхідне деталізувати визначення іноземної процедури банкрутства в Законі (а ще краще замінити його на «іноземне провадження») з тим, щоб не виникло суперечливих ситуацій застосування положень цього Закону, коли мають задовольнятися певні критерії (атрибути, зазначені нижче) для визнання такого іноземного провадження. Це важливо зробити, беручи до уваги той факт, що в різних юрисдикціях по-різному кваліфікується термін «провадження у справі про неспроможність» і що саме підпадає під поняття «неспроможність». Типовий закон не містить такого визначення. При цьому, в нотатках Робочої групи V Секретаріату ЮНСІТРАЛ (41 сесії) [4; с. 14, п. 51] зазначається, що «неспроможність», як використовується у Типовому законі, стосується колективного провадження, порушеного щодо боржника, який знаходиться у важкому фінансовому становищі або є неплатоспроможним. Типовий закон робить акцент на тому, що таке провадження має на меті реорганізацію або ліквідацію боржника. Адже судове або адміністративне провадження, спрямоване на ліквідацію/ припинення *спроможного* суб'єкта з метою припинення його правового статусу, не буде кваліфікуватися як іноземне провадження у справі про неспроможність.

Таким чином, Нотатками Секретаріату, Нью-Йорк 2012 встановлені додаткові роз'яснення щодо критеріїв (атрибутив), яким має відповідати «іноземне провадження» у справі про неспроможність, щоб підпадати під сферу регулювання Типового закону [4; с. 17, п. 23], а саме мають існувати:

1) підстави для порушення провадження у справі про неспроможність в законодавстві держави, де порушується провадження;

2) колективна участь кредиторів;

3) контроль або нагляд за активами або діловими операціями боржника з боку суду або іншого офіційного органу;

4) реорганізація або ліквідація боржника як мета провадження.

На нашу думку, необхідно акцентувати увагу на «колективності» провадження, про яке не йдеться у Законі. Колективне провадження – це провадження, яке зачіпає усі активи і зобов'язання боржника та права і вимоги усіх кредиторів, на відміну від надання допомоги певному конкретному кредитору в отриманні виплат, або процесу, який переслідує іншу мету, ніж врегулювання неспроможності або тяжкого фінансового становища боржника [4; п. 23 А (i)].

Попри вищезазначене, Типовим законом визнається, що з певною метою провадження у справі про неспроможність може порушуватись за конкретних обставин, і це не завжди означатиме, що певний боржник дійсно є неспроможним. До таких обставин може належати припинення платежів боржником або певні дії боржника, такі як корпоративне рішення, дроблення своїх активів або відмова від свого підприємства. В тих правових системах, де неспроможність є умовою для порушення провадження у неспроможності, встановлюється, що за наявності визнання основного іноземного провадження діятиме презумпція неспроможності боржника для цілей порушення місцевого провадження у справі про неспроможність [4; с. 18, п. 24 А].

Що стосується «контролю або нагляду з боку суду», то треба зазначити, що укладення угод між боржником і деякими кредиторами на договірній основі щодо деяких боргів, і ведення переговорів, які не призводять до порушення провадження у справі про неспроможність, – ці заходи не відповідатимуть ні вимозі «колективного провадження», ні «контролю або нагляду з боку суду», ні визнанню таких процедур/провадження. Як зазначається у Нотатках Секретаріату, Нью-Йорк 2012, такі заходи можуть приймати різні форми, а тому їх важко охопити загальним правилом визнання [4; с. 20, п. 24 G].

Таким чином, автор цього дослідження пропонує дещо змінити термін та дефініцію «іноземної процедури банкрутства» на «іноземне провадження у неспроможності», ви-

значивши його, як колективне судове або адміністративне провадження, яке здійснюється в іноземній державі відповідно до її законодавства про неспроможність, і в межах якого активи і ділові операції боржника підлягають контролю або нагляду з боку іноземного суду з метою реорганізації чи ліквідації. Попри існування презумпції щодо визнання [3; ч. 1 ст. 16], ч. 4 ст. 17 Типового закону передбачає можливість зміни чи припинення такого визнання, якщо буде доведено, що підстави для його надання повністю або частково були відсутні або припинили існувати. Отже, вважаємо, що необхідно уточнити дефініцію «іноземного провадження», адже вона може бути одним із критеріїв для прийняття рішення/ухвали про визнання іноземного провадження у неспроможності або його подальшої зміни [3; ч. 1(а) ст. 17].

Не досить зрозумілим є положення ч. 2 ст. 119 Закону, що передбачає «застосування процедур банкрутства, пов'язаних з іноземним провадженням, за принципом взаємності за певних умов визнання іноземного провадження» [1; ч. 2 ст. 119]. Таке формулювання дає неправильне розуміння щодо можливості застосування аналогічних процедур в іншій державі за взаємністю, де мало б йтися просто про (сферу) застосування Закону за умови взаємності. Типовим законом передбачається, що він буде застосовуватися та регулювати відповідні відносини за певних обставин, а саме якщо: *а)* до господарського суду подається заява іноземним керуючим/іноземним судом про судову допомогу (співпрацю) (сприяння) у зв'язку із іноземним провадженням; або *б)* керуючим/господарським судом подається заява до іноземного суду про судову допомогу (співпрацю) (сприяння) у зв'язку із провадженням у справі про неспроможність; або *в)* порушено паралельні провадження стосовно одного і того самого боржника; або *г)* кредитори або інші зацікавлені особи в іноземній державі зацікавлені в подачі заяви про порушення провадження або участі в такому провадженні на території іншої держави [3; ч. 1 ст. 1]. Автором дослідження пропонується перефразувати положення ч. 2 ст. 119 Закону на

«застосування Закону за принципом взаємності за певних умов». Також ми пропонуємо розглянути можливість включення вищезазначеного положення ч. 1 г) ст. 1 Типового закону про те, що Закон буде застосовуватись до випадків, коли кредитори або інші зацікавлені особи в іноземній державі зацікавлені в подачі заяви про порушення провадження у справі про неспроможність або участі в такому провадженні на території іншої держави. Вважається, що невключення такого випадку до сфери застосування Закону не сприятиме меті, зазначеній у Преамбулі Типового закону, що, серед іншого, передбачає справедливе та ефективне врегулювання випадків транскордонної неспроможності при забезпеченні захисту інтересів усіх кредиторів та інших зацікавлених осіб, включаючи боржника [3; п. с) Преамбули]. Більш того, пропонуємо розширити суб'єктний склад, який може ініціювати провадження у справі про неспроможність, що впливає із ч. 1 г) ст. 1 Типового закону, адже, виходячи із положень Закону, вбачається, що ним може бути тільки арбітражний керуючий/суд. Виникає питання, а як же бути із безпосередніми сторонами у провадженні у справі про неспроможність, а саме: боржником та кредиторами.

Спірним є положення, передбачені у ч. 6 ст. 119 Закону, де фактично встановлюється, яке з проваджень буде вважатися основним, а яке – неосновним (похідним). Ми вбачаємо, що Закон слідує принципу «територіальності» з прив'язкою до зареєстрованого місцезнаходження боржника. Наприклад, Законом передбачено, що «провадження у справі про банкрутство боржника, який створений та здійснює свою діяльність відповідно до законодавства України з місцезнаходженням на її території, є **основним** провадженням стосовно будь-якого іншого іноземного провадження» [1; ч. 7 ст. 119]; а «провадження у справі про банкрутство боржника – постійного представництва суб'єкта підприємницької діяльності України в іноземній державі є **похідним** іноземним провадженням стосовно основного провадження в Україні». Вищезазначені поло-

ження не зовсім відповідають ідеї Типового закону, який мав на меті зблизити законодавства різних держав для кращого співробітництва та ефективної координації проваджень у справах про неспроможність різних держав. Типовим законом передбачалось введення нової конструкції як «центру основних інтересів боржника» (*debtor's centre of main interests*) (далі – «СОМІ»), який мав слугувати критерієм для визначення, яке провадження у справі про неспроможність є основним; та конструкція «підприємство» як критерій визначення неосновного (похідного) провадження у справі про неспроможність.

Закон пішов іншим шляхом: критерієм визначення основного провадження встановив тільки зареєстроване місцезнаходження боржника на території України, а критерієм визначення неосновного (похідного) провадження – постійне представництво. У зв'язку із запропонованими Законом положеннями щодо визначення основного чи неосновного провадження, вбачаємо, що потенційно можуть виникнути колізії при визнанні проваджень.

Закон не передбачив можливості визнання провадження, яке порушено щодо боржника з місцезнаходженням на території України та здійсненням діяльності згідно із законодавством України, як *неосновного* (похідного). Цим фактично унеможливується визнання іноземного провадження, яке має усі критерії та може претендувати на «основне», як основного провадження, адже Закон чітко встановлює матеріальну норму з неможливістю відступлення. Фактично, будь-яка іноземна юридична особа, яка відкриває своє представництво (наприклад, юридичну особу у формі ТОВ) на території України, є юридичною особою, яка діє згідно із законодавством України із зареєстрованим місцезнаходженням на території України. Іншими словами, якщо неспроможна іноземна юридична особа, з метою єдності активів та координованого провадження, звертається до господарського суду України через призначеного арбітражного керуючого з тим, щоб порушене іноземне провадження

у неспроможності було визнано основним іноземним провадженням на території України, а провадження у неспроможності її юридичної особи (ТОВ на Україні), яка має місцезнаходження та здійснює свою діяльність на території України (тобто має «підприємство»), неосновним провадженням, то, фактично, згідно із Законом, запит іноземного арбітражного керуючого про визнання іноземного провадження основним не буде задоволено, оскільки основним провадженням, керуючись логікою Закону, має бути провадження (місцеве) щодо юридичної особи, яка має зареєстроване місцезнаходження на території України та діє згідно із законодавством України. Такий підхід спричинить неможливість співпраці між судами різних країн та заведе ситуацію вирішення питання транскордонної неспроможності в глухий кут.

З огляду на законодавство ЄС та судову практику Європейського суду автор цього дослідження висловлює думку щодо необхідності дотримання однакових підходів до визначення основного/неосновного провадження. Таким чином, пропонуємо ввести конструкцію «центру основних інтересів боржника» як критерію визначення основного провадження у справі про неспроможність із таким формулюванням, яке передбачено у Типовому законі та відповідає Регламенту ЄС [5; п. 1 ст. 3], а саме: «*За відсутності доказів протилежного*, зареєстроване місцезнаходження боржника, або звичайне місце проживання у випадку фізичної особи, вважається «центром основних інтересів боржника» [3; ч. 3 ст. 16].

Спірною є позиція ч. 1 ст. 123 Закону про судову допомогу, яка може бути надана після подання заяви про визнання іноземної процедури банкрутства і до винесення відповідної ухвали. Перелік заходів щодо захисту активів боржника або інтересів кредиторів (а саме: забезпечення збору доказів або витребування інформації про активи, ділові операції, права, обов'язки або відповідальність боржника) не зовсім відповідає необхідним «запобіжним заходам» [6], які були б

релевантні з огляду на необхідність збереження активів боржника до прийняття ухвали про визнання іноземного провадження у справі про неспроможність. До перелічених вище заходів вважаємо за необхідне запозичити деякі заходи із «забезпечувальних заходів», які допускаються на будь-якій стадії провадження у справі [7; ст. 66], та включити їх до таких, що можуть застосовуватись як «запобіжні заходи» з метою збереження активів у подальшому провадженні у справі про неспроможність. Пропонуємо до ч. 1 ст. 123 Закону додати такі заходи щодо збереження активів боржника, як призупинення стягнення на підставі виконавчого документа або іншого документа, за яким стягнення здійснюється у безспірному порядку [7; ч. 3 ст. 43²].

Дещо спірними, на думку автора дослідження, є перелік підстав для відмови у задоволенні заяви про визнання іноземної процедури банкрутства, передбачений у ст. 125 Закону. Серед інших підстав, у задоволенні яких може бути відмовлено, є те, що господарським судом України вже винесена ухвала щодо заяви про визнання іноземної процедури банкрутства на тих же підставах, яка набрала законної сили (п. 3 ч. 1 ст. 125 Закону) [1; п. 3 ч. 1 ст. 125]. Ця підстава, вважаємо, суперечить духу положення ст. 133 Закону про надання судової допомоги під час здійснення *кількох* іноземних процедур банкрутства, а саме: у разі визнання кількох іноземних процедур банкрутства стосовно одного і того ж боржника господарський суд надає судову допомогу, дотримуючись таких вимог: [...] якщо після визнання похідної іноземної процедури банкрутства визнається інша похідна іноземна процедура банкрутства, господарський суд надає, змінює або припиняє надання судової допомоги з метою узгодження таких проваджень [1; п. 2 ч.1 ст. 133].

Іншою спірною підставою для відмови у визнанні іноземної процедури банкрутства, передбаченою Законом, є іноземна процедура банкрутства стосовно боржника, який був створений відповідно до законодавства

України [1; п. 4 ч. 1 ст. 125]. На думку автора дослідження, ця підстава ставить вирішення проблеми транскордонної неспроможності під питання, адже фактично унеможливує визнання іноземної процедури банкрутства щодо боржника, який створений відповідно до законодавства України (іншими словами – будь-якого боржника, який діє на території України, включаючи іноземні юридичні особи).

Досить незрозумілою є інша підстава для відмови у визнанні іноземної процедури банкрутства, а саме: якщо порушено встановлений законодавством України строк пред'явлення рішення іноземного суду до виконання в Україні [1; п. 5 ч. 1 ст. 125]. Вбачаємо, що ця підстава взагалі є не релевантною для визнання чи відмови у визнанні іноземної процедури банкрутства.

Частина 9 Розділу X Прикінцевих положень Закону передбачає внесення доповнень до ст. 76 Закону України «Про міжнародне приватне право» (далі – ЗУ про МПРП) шляхом включення п. 11 до ст. 76 ЗУ Про МПРП. Таким чином, передбачається, що суди, серед іншого, можуть приймати до свого провадження і розгляду будь-які справи з іноземним елементом у випадку, коли у справі про банкрутство *боржник має місце основних інтересів* або *основної підприємницької діяльності* на території України. З огляду на запропоновану вище автором цього дослідження конструкцію «центр основних інтересів боржника» та її загальне використання у законодавстві багатьох країн та судовій практиці Європейського суду, вважаємо за доцільне дещо відкоригувати «місце основних інтересів» на «центр основних інтересів» та надати тлумачення цього терміна шляхом введення цієї конструкції до Закону як критерію визначення основного провадження у неспроможності.

Отже, проаналізувавши основні спірні положення Закону та провівши порівняльний аналіз із Типовим законом, ми доходимо висновків, що необхідно дещо відкоригувати новоприйнятий Закон з метою уніфікації норм та кращої адаптації законодавства

України до законодавства Європейського Союзу, а саме:

1) змінити назву Розділу IX з «Процедури банкрутства, пов'язані з іноземною процедурою банкрутства» на «Проведення у справі про банкрутство/неспроможність, пов'язане із іноземним провадженням у справі про банкрутство/неспроможність»;

2) змінити термін «іноземна процедура банкрутства» на «іноземне провадження у справі про банкрутство/неспроможність» та деталізувати дефініцію, визначивши як колективне судове або адміністративне провадження, яке здійснюється в іноземній державі відповідно до її законодавства про неспроможність, і в межах якого активи і ділові операції боржника підлягають контролю або нагляду з боку іноземного суду з метою реорганізації чи ліквідації;

3) перефразувати положення ч. 2 ст. 119 Закону з «застосування процедур банкрутства, пов'язаних із іноземним провадженням, за принципом взаємності за певних умов визнання іноземного провадження» на «застосування Закону за принципом взаємності за певних умов».

4) розширити суб'єктний склад, який може ініціювати провадження у справі про банкрутство/неспроможність, додавши боржника та кредитора, не обмежуючись тільки арбітражним керуючим/судом;

5) ввести конструкцію «центр основних інтересів боржника» («СОМІ») як критерій визначення основного провадження у справі про банкрутство/неспроможність із таким формулюванням: «За відсутності доказів протилежного, зареєстроване місцезнаходження боржника, або звичайне місце проживання у випадку фізичної особи, вважається «центром основних інтересів боржника»;

6) додати до заходів щодо забезпечення активів боржника (ч. 1 ст. 123 Закону) такі заходи, як призупинення стягнення на підставі виконавчого документа або іншого документа, за яким стягнення здійснюється у безспірному порядку;

7) відкоригувати термін «місце основних інтересів» на «центр основних інтересів боржника» та надати тлумачення цього терміна, як запропоновано вище у п. 5 висновків.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» у новій редакції від 22 грудня 2011 р. № 4212-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/2343-12>.

2. Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 32–33. – Ст. 413.

3. Закон о трансграничной несостоятельности, Типовой закон, Международный документ, Комиссия ООН по праву международной торговли, Вена, 30.05.1997.

4. Записки Секретариата «Законодательство о несостоятельности. Толкование и применение отдельных понятий Типового закона ЮНСИТРАЛ о трансграничной несостоятельности, касающихся центра основных интересов (ЦОИ)», Рабочая группа V, сорок первая сессия, Нью-Йорк, 30 апреля–4 мая 2012 г. – A/CN.9/WG.V/WP.103.

5. Council regulation (EC) No 1346/2000 of 29 May 2000 on insolvency proceedings. Official Journal L 160, 30/06/2000 P. 0001 – 0018 (Регламент Ради ЄС № 1346/2000 від 29 травня 2000 р. про провадження у справах про неспроможність).

6. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо правової охорони інтелектуальної власності» від 22 травня 2003 р. № 850-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/>.

7. Господарський процесуальний кодекс України // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 6. – Ст. 56.

Стахеева-Боговик О. А. Анализ спорных положений Закона Украины «О возобновлении платежеспособности должника или признании его банкротом» в новой редакции (о процедурах банкротства, связанных с иностранной процедурой банкротства) с точки зрения Типового закона ЮНСИТРАЛ «О трансграничной несостоятельности».

В статье анализируются наиболее спорные положения принятого в новой редакции Закона Украины «О возобновлении платежеспособности должника или признании его банкротом» и проводится сравнение с Типовым законом ЮНСИТРАЛ «О трансграничной несостоятельности» с последующими предложениями автора касательно усовершенствования законодательства Украины в части регулирования трансграничной несостоятельности.

Ключевые слова: производство по делу о несостоятельности/банкротстве, иностранная процедура банкротства, основное и неосновное (производное) иностранное производство, центр основных интересов должника, место основной предпринимательской деятельности, Типовой закон ЮНСИТРАЛ о трансграничной несостоятельности.

Stakheyeva-Bogovyk O. O. The analysis of disputable provisions of the Law of Ukraine «On Debtor's Insolvency Renewal or Recognition of the Debtor as a Bankrupt» (re insolvency/bankruptcy proceedings related to foreign bankruptcy proceedings) in view of UNCITRAL Model Law «On Cross-Border Insolvency».

This article analyzes the most disputable provisions of the adopted in a new edition Law of Ukraine «On Debtor's Insolvency Renewal or Recognition of the Debtor as a Bankrupt» with a comparison to the UNCITRAL Model Law on «Cross-Border Insolvency», providing further proposals of the author regarding improvement of the legislation of Ukraine in terms of cross-border insolvency.

Key words: insolvency/bankruptcy proceedings, foreign bankruptcy proceeding, main and non-main foreign proceedings, debtor's centre of main interests, place of main economic activity, UNCITRAL Model Law «On Cross-Border Insolvency».